

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Skřivanem ve věci

žalobce: **K. T.**, nar., st. přísl.,
pobytem

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 6. 2021, č. j. OAM-390/ZA-ZA12-D02-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu je nepřipustná dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), řízení o žádosti zastavil dle § 25 písm. i) zákona o azylu a určil, že příslušným státem k projednání žádosti je podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 („nařízení Dublin III“) Spolková republika Německo.

II. Obsah žaloby

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu. Namítá, že žalovaný nedostatečně posoudil možnost předání žalobce do Německa s ohledem na čl. 3 odst. 2 ve spojení s čl. 17 nařízení Dublin III. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze zcela obecně konstatuje, že neexistuje žádné rozhodnutí na úrovni Evropské unie nebo Evropského soudu pro lidská práva, které by deklarovalo systémové nedostatky v Německu; UNHCR nevydal žádné stanovisko požadující zdržení transferů do Německa; Německo je členským státem EU, který ratifikoval a dodržuje mezinárodní lidskoprávní smlouvy, je považováno za bezpečnou zemi a o neexistenci obav z německého azylového systému svědčí i to, že zde požádají ročně o mezinárodní ochranu desetitisíce uprchlíků. Toto obecné a formální posouzení neodpovídá požadavkům judikatury Nejvyššího správního soudu, podle níž jsou správní orgány vždy povinny zabývat se tím, zda přemístění žadatele do určeného členského státu není vyloučeno z důvodů existence systémových nedostatků azylového řízení, které nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Jejich závěry musí mít oporu ve zprávách o fungování azylového systému, které jsou součástí spisu.
3. Žalobce taktéž v žalobě požádal o přiznání odkladného účinku.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření považuje napadené rozhodnutí za zákonné a správné. Žalobce byl v průběhu správního řízení poučen, že Spolková republika Německo převzala odpovědnost za jeho řízení v roce 2020, a že na základě této skutečnosti byla odeslána žádost o jeho zpětvzetí do Spolkové republiky Německo. V případě žalobce nebylo naplněno žádné z kritérií, které by určilo příslušnost ČR či konkrétního členského státu k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Spolková republika Německo převzala odpovědnost za řízení o mezinárodní ochraně a z tohoto důvodu je příslušná k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a je rovněž povinna přijmout žalobce zpět na své území v souladu s postupem dle čl. 18 nařízení Dublin III. Žalovaný se také zabýval skutečností, zda v případě Německa existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatele, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Dospěl přitom k závěru, že takové riziko v případě žalobce nehrozí. Informace o zemi původu jsou dle žalovaného objektivní a podepřené relevantními a dohledatelnými zdroji, které žalobce mohl v případě nesouhlasu zpochybnit. Žalovaný proto navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

5. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
6. Žaloba **není** důvodná.
7. Podle čl. 3 odst. 1 věty druhé nařízení Dublin III *žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III*. Výjimku představuje situace popsaná v čl. 3 odst. 2 větě druhé, dle které *není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku*

4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.

8. Z napadeného rozhodnutí a správního spisu vyplývá, že první žádost o mezinárodní ochranu na území členských států podal žalobce dne 14. 6. 2019 v České republice, řízení bylo pravomocně ukončeno dne 14. 1. 2020. Žalobce následně požádal o mezinárodní ochranu ve Spolkové republice Německo dne 27. 1. 2020. Dne 20. 3. 2020 žalovaný obdržel informaci, že Spolková republika Německo přebírá odpovědnost za řízení o mezinárodní ochraně. Dne 18. 6. 2021 poté žalovaný obdržel další informace od německých orgánů o tom, že převzetí žalobce je v souladu s čl. 18 nařízení Dublin III. Žalovaný poté v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že nelze určit příslušný stát podle kritérií stanovených v čl. 8 – 15 nařízení Dublin III a Spolková republika Německo je příslušná k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, a je rovněž povinna přijmout žalobce zpět na své území v souladu s postupem dle čl. 18 odst. 1 písm. d) tohoto nařízení.
9. Žalobce uvedené úvahy žalovaného v žalobě nijak nenapadá. Domnívá se ovšem, že žalovaný nedostatečně zkoumal důvody nemožnosti přemístění žalobce do Německa dle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III.
10. Úvaha správního orgánu týkající se možnosti přemístění žadatele ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III musí být obsažena v každém rozhodnutí o přemístění žadatele, bez ohledu na to, do jaké země má být žadatel přemístěn. Pokud taková úvaha absentuje, je rozhodnutí správního orgánu nezákonné. Závěry správního orgánu musí mít oporu v relevantních informacích o zemi původu, které jsou součástí správního spisu (žalobcem odkazované rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014 – 27, a ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016 – 44).
11. Otázkou existence systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu ve Spolkové republice Německo, které by mohly poukazovat na riziko nelidského či ponižujícího zacházení, se žalovaný v nynější věci zabýval na str. 4 – 5 napadeného rozhodnutí. Hodnotil právní rámec a faktické fungování azylového systému (podání žádosti, řízení, pohovor, zohlednění zranitelných osob, pobytová střediska, zajištění, vyhoštění atd.) a soudní přezkum rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Dále, jak již žalobce předeslal v žalobě, žalovaný konstatoval, že neexistuje žádné rozhodnutí či stanovisko na úrovni Evropské unie, Evropského soudu pro lidská práva nebo UNHCR, které by deklarovalo systémové nedostatky v Německu či požadovalo zdržení transferů do Spolkové republiky Německo. Německo dodržuje mezinárodní lidskoprávní smlouvy, je považováno za bezpečnou zemi a požádají zde ročně o mezinárodní ochranu tisíce uprchlíků.
12. Žalovaný ve svých úvahách vycházel z informace OAMP ze dne 17. 2. 2021 „Německo. Azylový systém: Řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky“, které bylo zpracováno s využitím mnoha dalších zdrojů informací o Německu z let 2018 – 2021, na které se konkrétně odkazuje. Závěry žalovaného korespondují s informacemi o fungování azylového systému v Německu dle uvedených zdrojů. S podklady rozhodnutí se žalobce před vydáním rozhodnutí mohl seznámit, což ovšem odmítl, nic dalšího doložit nepožadoval a toliko uvedl, že zde chce zůstat a pracovat a do Německa ani do Kazachstánu nechce.

13. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 7. 6. 2016, č. j. 8 Azs 18/2016 – 52, evropský azylový systém je „založen na domněnce vzájemné důvěry a na předpokladu, že zacházení s žadateli o azyl v každém členském státě splňuje požadavky Listiny základních práv EU, Ženevské úmluvy i Úmluvy o lidských právech a základních svobodách. Tato domněnka je vyvratitelná, to však neznámá, že jakékoli porušení základního práva členským státem automaticky znemožňuje přemístění žadatele o azyl do tohoto členského státu. Je tomu tak pouze tehdy, je-li třeba se vážně obávat, že dochází systematickým nedostatkům azylového řízení a podmínek příjmu žadatelů v příslušném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení.“
14. Jelikož v otázce azylového řízení mezi členskými státy platí domněnka vzájemné důvěry, pro vyvrácení této domněnky musí žadatel uvést hodnověrná tvrzení o systémových nedostatcích v azylovém řízení, jež by důkladně podepřel relevantními důkazy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 252/2019 – 41). Obdobně dle rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 19. 3. 2019, *Jawo*, C-163/17, bod [90], „*má-li soud, který rozhoduje o oprávněném prostředku, jenž byl podán proti rozhodnutí o přemístění, k dispozici důkazy, které předložila dotčená osoba za účelem prokázání existence takového rizika, je tento soud povinen na základě objektivních, spolehlivých, přesných a řádně aktualizovaných údajů a s ohledem na standard ochrany základních práv zaručený unijním právem, posoudit existenci buď systémových či celoplošných nedostatků, anebo nedostatků týkajících se některých skupin osob.*“ K tomu, aby se na systémové nedostatky vztahovala působnost článku 4 Listiny základních práv EU, musí tyto dosahovat obzvláště vysoké míry závažnosti, která závisí na všech skutečnostech případu (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 Azs 192/2020 – 27).
15. Žalobce v žalobě nepředložil ani jediný náznak konkrétního tvrzení zpochybňujícího úvahy žalovaného, kterým toliko obecně vytýká nedostatečnost, nepřesvědčivost a nepřezkoumatelnost, a okrajově zmiňuje i čl. 17 nařízení Dublin III. Podle odst. 1 tohoto článku *odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.* Uvedené ustanovení umožňuje státu posoudit žádost o udělení mezinárodní ochrany, i když k němu není příslušný, pakliže je to nutné k poskytnutí skutečné efektivní ochrany před individuálně identifikovanou újmou. Úvahu o tom, zda případně neuplatnit diskreční oprávnění podle výše zmíněného ustanovení, je správní orgán povinen učinit a ve svém rozhodnutí přezkoumatelným způsobem projevit jen tehdy, vyjdou-li v řízení najevo takové okolnosti, z nichž je patrné, že uvedené úvahy je v konkrétním případě třeba (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č. j. 9 Azs 118/2016 – 36). Žádné takové okolnosti v nynější věci najevo nevyšly.
16. Krajský soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí možností předání žalobce do Spolkové republiky Německo s ohledem na čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III zabýval dostatečně a jeho úvahy mají oporu v podkladech správního spisu (které žalobce konkrétně nezpochybnil). Žalobní námitky proto neshledal důvodnými.

V. Závěr a náklady řízení

17. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
18. O návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby soud samostatně nerozhodoval, neboť po učinění nezbytných procesních úkonů rozhodl ve věci; rozhodnutí o odkladném účinku by proto nemělo žádný smysl.
19. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 9. srpna 2021

Mgr. Filip Skřivan, v. r.
samosoudce